

Brandnetels en zevenblad

We kennen het allemaal. Nieuwe buren. Hard aan het werk in hun huis. En dan is de tuin aan de beurt. Op een avond kom je thuis en ziet dat alle planten eruit zijn en plaats hebben gemaakt voor grindtegels. In de hoek ontbreekt één tegel en daar staat een zielig struikje, dat alleen nog moet beslissen of het morgen of overmorgen dood zal gaan. Ja, kijk, ze hebben kleine kinderen, en allebei een drukke baan, dus je begrijpt dat ...

Nee, dat begrijp ik niet. We leven in een land waar snelwegen de open ruimte in steeds kleinere stukjes opdelen, waar steden en dorpen zich uitbreiden als olievlekken en waar je steeds verder moet reizen om nog wat stukjes natuur te vinden. In zo'n land ga je toch niet ook nog dat kleine beetje groen voor je deur om zeep helpen?

Groen is voor een mens van levensbelang. Onze voorouders leefden er middenin en die behoefte dragen we nog steeds in onze genen mee. Recent onderzoek heeft aangetoond dat patiënten, die aan een psychische ziekte lijden, sneller genezen in een groene omgeving.

Er is trouwens nóg een bezwaar tegen die tegelvlakten. Bij zware regenval kan het water niet meer opgenomen worden, met als gevolg overbelaste afvoerputten en ondergelopen kelders. Bij de afdeling Voorlichting van het plaatselijke waterschap kunnen ze er over meepraten.

Als je geen tijd hebt om een tuin te onderhouden dan zijn er verschillende goede alternatieven:

- Een huis kiezen zónder tuin.
- Een hovenier inschakelen (een échte; geen stratenmaker).
- Tuinieren volgens mijn methode. Zie hieronder.

Toen ik mij voor het eerst met het tuinwezen bezig ging houden was dat geen succes. Het kostte me een hoop moeite om de planten die ik erin gezet had in leven te houden. En het was minstens evenveel werk om de planten die er uit zichzelf in kwamen de nek om te draaien. En zo modderde ik voort. Tot het onzinnige van dit gedoe tot me doordrong.

Om bij elke grondsoort, vochtigheidsgraad en lichtval de juiste plant te vinden is verre van simpel. Mijn botanische kennis is daarvoor ruim onvoldoende. Maar waarom zo moeilijk doen als de natuur het veel beter kan en het bovendien gratis voor me doet? Van elke soort die uit zichzelf in je tuin verschijnt weet je al één ding zeker: hij staat op een plaats waar hij zich uitstekend thuisvoelt. Dat hoeft je dus niet meer uit te zoeken. Je hoeft alleen nog maar te kiezen wat je leuk vindt. Dus trek je die paardesla eruit, maar dat plantje met die leuke paarse bloemetjes laat je staan (hoewel je geen benul hebt hoe het heet).

En omdat al die plantjes het naar hun zin hebben is er na een poosje niet eens meer plaats voor paardesla.

De eerste reacties op mijn nieuwe aanpak waren niet mals. Ze voorspelden een tuin vol brandnetels en zevenblad, en een langdurig tijdperk van koude oorlog met de burens. Maar naarmate de jaren verstreken verstomde de kritiek. En de laatste tijd hoor ik steeds vaker dat ik zo'n leuk voortuintje heb.

Bovendien is het niet alleen een planten-, maar ook een dierentuin aan het worden. Allerlei soorten vogels, padden, hagedissen en zeldzame slakjes kom je er tegen. En die mogen rustig aan m'n plantjes knabbelen, want er zijn er genoeg. Dus geen Slakkendood of hoe al die rommel nog meer mag heten.

Je moet niet vechten tegen de natuurkrachten. Die winnen het toch altijd. Dus, *if you can't beat them, join them*, zoals de Engelsen zeggen.

En tegeltuintjes? *Forget it.*

Kees Niestadt
6-08-2007